

— Азъ никога не съмъ ходила тамъ и затова ме е страхъ да тръгна. Азъ не зная пътя, но разказватъ, че това мѣсто е много, много далече. Имало да се прѣминава прѣзъ широко море. Въ него ставали голѣми бури, които карали да загиватъ много птички. Азъ съмъ си научена тука и тука ще си умра. Наистина, зимата е жестока, но трѣбва да се учимъ да свикваме, трѣбва да търпимъ...

IX.

Зайчето се позамисли. Зима... снѣгъ... студъ... гладъ... Какви чудни работи разказва птичката!...

— Та нима за винаги ще си остане тука зима? — попита я то. — Нима никога нѣма да се върнатъ вече птичките, които сж прилетѣли на югъ?

— О, не! — извика птичката съ радостенъ гласъ. — Зимата ще си иде, и тѣ пакъ ще се върнатъ. Ще дойде хубавата пролѣтъ. Тука въ гората ще цѣвне кокичето, минзухаря, синия синчецъ. Цвѣтя навсѣкждѣ ще се усмихнатъ. Дърветата ще се наkichатъ съ млади и зелени листи. Трѣвицата пакъ ще поникне. Липата пакъ ще цѣвне и ще размирише на хубаво. Гората пакъ ще се огласи отъ весели пѣсни... Тогава ще бжде радостъ и щастие. Ти ще видишъ. Ние ще си извиемъ гнѣзда, ще снесемъ яйчица и ще си измжтимъ дѣчица. О, колко хубаво, колко хубаво ще бжде тогава!...

Птичката весело зачурулика. Зайчето сжщо се зарадва и усмихна.

— Значи, лошото врѣме ще се измине, и ще дойде пакъ пролѣтъ, ще дойде лѣто, — си мислише то. — Това е хубаво.

И дълго врѣме слуша още то птичката. Тя му разказа всичко за зимата, за прѣлетните птички и за топлото слънце, което ще изгрѣе на пролѣтъ и ще даде животъ на всичко.

Слѣдва.